

EEN

‘Instappen, jongens, de Griezelbus vertrekt zo dadelijk.’

Meester Maurice klapt in zijn handen bij de ingang van de grote bus, die voor het schoolgebouw staat. De bus is helemaal beschilderd met afbeeldingen van spoken, skeletten en andere vreemde figuren. Op de zijkant staat met grote letters: *De Griezelbus*.

Een beetje aarzelend lopen de leerlingen naar de bus. Voor de school staan de ouders hun kinderen na te wuiven. Het is zes uur 's avonds en het begint al donker te worden.

‘Ze moeten wel om tien uur weer terug zijn,’ roept de vader van Luís en Dylan.

Meester Maurice wuift geruststellend naar hem. ‘Maakt u zich geen zorgen. Om tien uur staan we hier weer voor de school.’

Sander en Mitchel lopen vooraan in de rij. Helemaal achteraan komen Fatima en kleine Liselore met haar eeuwige handtasje.

Iedereen giechelt een beetje zenuwachtig. Het is dan ook een bijzondere rit die ze gaan maken, speciaal vanwege de Kinderboekenweek. Een rit in de Griezelsbus. Onder leiding van meester Maurice doet heel groep zeven van basisschool De Tulp mee.

De Griezelsbus is een project van de schrijver Onnoval, een bekende kinderboekenschrijver. Hij heeft ergens een oude bus op de kop getikt, waarmee hij tijdens de Kinderboekenweek door het land reist. Het voertuig is nogal roestig en zit vol deuken maar het rijdt nog uitstekend. Een aantal basisscholen, waaronder De Tulp, heeft een uitnodiging ontvangen voor een rit met de Griezelsbus.

Sander stapt als eerste de bus binnen en kijkt nieuwsgierig in het rond. Veel ziet hij niet, want het is hartstikke donker. Er brandt geen licht en de ramen zijn verduisterd met zware rolgordijntjes. Het hoofd van Mitchel verschijnt naast hem.

‘Wat een rare bus,’ fluistert Sander. ‘Ik zie niets.’

Langzaam gloeien er lichtjes op boven de ramen in de voorste helft van de bus en worden de zitplaatsen zichtbaar. Het achterste gedeelte is afgesloten door een zwart gordijn.

‘Doorlopen, jongens,’ roept meester Maurice van buiten. ‘De anderen willen ook naar binnen.’

Sander aarzelt. De verlichting in de bus is zo zwak, dat hij nog steeds weinig ziet. Achter het stuur zit iemand met een pet op. Hij is mager en draagt witte handschoenen. Hij kijkt niet om naar de binnenkomers.

Vreemde kerel, denkt Sander. Zit hij nou te slapen of interesseert het hem niet dat wij binnenkomen?

Hij kijkt over zijn schouder naar meester Maurice, maar die is buiten de bus druk bezig iedereen naar binnen te sturen.

‘Kom op, Sander. Niet zo schijterig.’ Mitchel wurmt zich langs Sander en loopt het gangpad in. Sander wil zich niet laten kennen en loopt snel achter Mitchel aan. Mitchel ploft ergens neer en Sander gaat snel naast hem zitten. Het valt hem op dat alle stoelen achterstevoren geplaatst zijn, zodat je met je rug naar de bestuurder en met je gezicht naar het gordijn in het achterdeel van de bus zit.

De anderen komen nu ook binnen en zoeken een zitplaatsje op. Iedereen kijkt een beetje onwennig om zich heen. Wat gaat er nu gebeuren? Meester Maurice stapt als laatste in. Hij knikt naar de chauffeur en zegt: ‘Goedenavond.’

De chauffeur kijkt hem niet aan en antwoordt niet. Onder zijn grote pet is zijn gezicht helemaal in de schaduw.

‘Eh, goed, jongens, is iedereen er?’ zegt meester Maurice.

‘Getsie, ’t is hier smerig,’ roept Julia opeens. ‘Moet je zien, overal spinnenwebben.’ Ze wijst naar het plafond, waar overal in de bus spinrag hangt.

‘Iee, een vleermuis,’ gilt Luís en hij slaat wild met zijn handen boven zijn hoofd in de lucht.

‘Hier ook,’ roept Rayan.

‘En bij mij ook,’ schreeuwt Emanuel. ‘Meester, het stikt hier van de vleermuizen.’

Mitchel reikt over de rugleuning van Luís heen en grijpt het fladderende wezentje boven Luís' hoofd beet.

'Plastic,' zegt hij. 'Net echt, dat wel. Het ding hangt aan een elastiekje aan het plafond. Kijk maar.' Hij laat de vleermuis los en die begint onmiddellijk opnieuw boven Luís' hoofd te dansen.

Plotseling schalt een keiharde lach door de bus. 'WELKOM IN DE GRIEZELBUS.'

Iedereen, ook meester Maurice, kijkt verschrikt naar het gordijn, want de stem komt daarachter vandaan. Alleen Liselore beweegt zich niet. Ze zit ver van het gordijn, achter de bestuurdersplaats met haar handtasje op haar knieën en haar handen er netjes overheen gevouwen.

Ratelend schuift het gordijn open en daar staat iemand. Hij draagt een zwart pak en een mantel, die vol hangt met botjes. Om zijn nek hangt een ketting van tanden en kiezen. Hij heeft een boek onder zijn arm en een glimmende gouden ring in zijn linkeroor. De ruimte achter hem is nog steeds stikdonker.

'Nogmaals welkom in de Griezelbus,' zegt hij met een brede glimlach. 'Ik ben Onnoval, jullie reisleader zal ik maar zeggen, en dit wordt een rit die jullie nooit zullen vergeten.' Zijn glinsterende ogen dwalen over de gezichten van de leerlingen.

'Net een goochelaar,' zegt Mitchel.

'Of een ex-tandarts,' zegt Sander, die met een frons naar de tanden en kiezen om de hals van de schrijver kijkt.

Zouden die echt zijn? denkt hij. En die botjes?

'Wat een engerd,' fluistert Fatima en ze heeft al half spijt dat

ze zich voor deze rit heeft opgegeven. Maar het is nu eenmaal Kinderboekenweek en in die week doet de school altijd iets leuks. De hele groep doet mee en daarom kon Fatima moeilijk achterblijven.

‘Ik hou helemaal niet van griezelen,’ fluistert ze tegen Liselore naast haar.

‘Ik geef er ook niks om,’ zegt Liselore zacht, zonder Fatima aan te kijken. ‘Ik ga alleen maar mee omdat ik anders toch de hele avond alleen thuiszit. Mijn ouders zijn altijd weg.’ Haar handen houden haar handtasje stevig vast.

Fatima kijkt schuin naar Liselore. Eigenlijk is Liselore een beetje zielig. Ze is altijd stil in de klas en niemand let op haar. Ze gedraagt zich zo onopvallend dat het soms net lijkt of ze onzichtbaar is.

Onnoval lacht hartelijk en zijn stem klinkt opeens zacht en vriendelijk. ‘Ik hoop dat jullie niet te erg geschrokken zijn. Ik verwelkom mijn gasten altijd op deze manier. Dan komt iedereen alvast een beetje in de stemming. Het gaat deze avond tenslotte om griezelverhalen, nietwaar.’

Met langzame passen loopt hij naar voren. De botjes die met touwtjes aan zijn mantel vastzitten, klepperen bij elke stap.

‘Moet je zien, hij hinkt,’ fluistert Sander. ‘Misschien heeft hij wel een houten poot.’

‘Da’s vast ook nep, net als die vleermuizen en die botjes,’ zegt Mitchel. ‘Een trucje om er interessant uit te zien.’

De schrijver stapt trekkend met zijn been langs Mitchel en

kijkt even naar hem. Een glimlach flitst over zijn gezicht. Het is niet duidelijk of hij de opmerking van Mitchel gehoord heeft.

‘Zoals jullie misschien gemerkt hebben, is de bus versierd met een paar voorwerpen die de kunst van het griezelen bevorderen. Maar vergis je niet. Hier of daar kruipt misschien wel een echte spin rond.’

Hij knipoogt naar Fatima, die wantrouwend het plafond afpeurt.

Meester Maurice stapt naar voren en steekt zijn hand uit.

‘Dag meneer Onnoval. Het begin is veelbelovend, moet ik zeggen. Bij de meesten zit de schrik er al aardig in, geloof ik. Ik denk dat iedereen nu wel klaar is voor de rit.’

De schrijver knikt en strijkt zijn glimmende zwarte haar naar achteren. Hij heeft een hoog voorhoofd en dikke, borstelige wenkbrauwen.

‘Mooi, mooi. Ik zal jullie even voorstellen aan onze bestuurder. Hij heet Beentjes. Beentjes, laat je gezicht even zien en begroet onze gasten.’

Iedereen kijkt om naar de chauffeur. Voor het eerst komt er beweging in hem. Hij draait zich om en tilt even zijn pet op. Op hetzelfde moment beschijnt een spotje zijn gezicht. Het is een doodskop met diepe zwarte gaten waar ogen horen te zitten.

Iedereen schrikt zich rot. Kreten van ontzetting. Alleen Liselore geeft geen kik, maar zij heeft zich dan ook niet omgedraaid en niet gezien wat er zich achter haar rug afspeelde.

Mitchel is ook opgeveerd maar hij herstelt zich snel.

‘Een masker,’ zegt hij op onverschillige toon. ‘Je kunt die dingen in elke feestwinkel kopen. Met carnaval heb ik er zelf ook een gedragen.’

Natuurlijk, Mitchel heeft gelijk. Nu ziet iedereen het: een masker, wat had je anders gedacht. Sander kijkt Mitchel aan en giechelt van opluchting. Daar waren ze met z’n allen toch maar mooi ingestonken.

De schrijver glimlacht weer en haalt zijn schouders op. ‘Geintje. Het heeft elke keer weer succes en daarom kan ik het niet laten om het uit het programma te schrappen.’

‘Ik wist het wel, hoor,’ zegt meester Maurice.

‘Waarom trilt uw stem dan zo, meester?’ roept Jona.

De kinderen lachen. De meester is net zo erg geschrokken als de anderen.

De schrijver bekijkt de gezichten van zijn gasten met duivels plezier. ‘Start de motor maar vast,’ zegt hij. De chauffeur heeft zijn pet inmiddels weer opgezet zonder het masker af te nemen. Hij grinnikt en de motor begint te ronken.

Snel loopt de schrijver terug naar het gordijn. Hij trekt aan een koord, waardoor de achterste helft van de bus verlicht wordt door diverse spotjes. De zitplaatsen zijn eruit gesloopt en hebben plaatsgemaakt voor een lange, houten tafel. Op de tafel is een aantal voorwerpen uitgestald.

‘Wat krijgen we nou?’ zegt Mitchel. ‘Een vlooiemarkt?’

De voorwerpen op de tafel zijn: een schilderij, een bouwdoos, een beschilderd stuk hout, een babyfoon, een taart met twaalf kaarsjes, een bakje gras, een bemodderde laars en een dik stuk

touw, in de vorm van een strop. Naast de tafel staat een grote, met leer beklede leunstoel.

De schrijver loopt naar de tafel toe en steunt er met een hand op.

‘Ik hoor jullie denken: ra ra, wat is dat voor rommel?’

Hij knipoogt naar Mitchel. ‘Het is niet voor een vlooiemarkt. Ik zal het uitleggen. Al deze voorwerpen hebben een verhaal te vertellen. Ook de stoel, maar die is natuurlijk te groot om op de tafel te zetten. Al die verhalen staan in mijn nieuwe boek, een bundel griezelverhalen. Het boek heet *De griezelbus*, net zoals de bus dus. We vertrekken nu en tijdens de rit zal ik jullie de verhalen voorlezen. Het zijn er tien.’

Mitchel, die goed naar de voorwerpen gekeken heeft, steekt meteen zijn vinger op. ‘Meneer Onnoval. Tien zegt u, maar ik tel maar negen dingen, de stoel meegerekend.’

‘Goed geteld, jongen, jij bent een slimme gast, dat heb ik al gemerkt. Jij laat je niet gauw bedonderen.’

Als Mitchel een lamp was, zou hij nu licht geven van trots.

‘Maar toch heb ik tien verhalen,’ gaat de schrijver verder. ‘Bij het laatste verhaal hoort geen voorwerp. Bij dat verhaal hoor ikzelf. Het gaat over iets wat ik beleefd heb, toen ik ongeveer zo oud was als jullie.’

‘Volgens mij is dat een smoesje omdat hij één ding tekortkomt,’ fluistert Mitchel tegen Sander.

Onnoval kijkt in het rond. ‘Nog vragen? Nee? Dan heb ik nog een verzoek. Wil de meester hier naast mij in deze makkelijke leunstoel komen zitten? Het is een fijne stoel, die ik altijd reserveer voor de meester.’

‘Wat een eer,’ zegt meester Maurice en hij doet wat hem gevraagd wordt.

‘Heerlijke stoel,’ mompelt hij. ‘Ik denk dat ik hier niet meer uit kom voor we thuis zijn.’

De schrijver glimlacht. ‘Dat moeten we nog maar afwachten.’

Meester Maurice kijkt Onnoval verbaasd aan. Wat bedoelt hij met die opmerking? Maar de schrijver heeft de strop van de tafel gepakt en opent zijn boek.

‘Dit is een strop,’ zegt hij. ‘Lang geleden werden misdadigers opgehangen aan zo’n stuk touw. In sommige landen gebeurt dat tegenwoordig trouwens nog steeds. Het eerste verhaal dat ik ga vertellen is het verhaal van deze strop. Rijden maar, Beentjes.’

De Griezelbus vertrekt.

Het wordt doodstil als de schrijver begint voor te lezen.

DE STROP

De vader van Max kwam thuis met een plat vierkant pak.

‘Kijk eens wat ik gekocht heb,’ zei hij. ‘Iets heel moois!’

Max en zijn moeder keken nieuwsgierig naar het bruine pakpapier.

Met zijn zakmes sneed papa het touw los en vervolgens ritste hij het papier open. Glimlachend liet hij het schilderij zien dat onder het papier verborgen zat.

‘En? Wat vinden jullie ervan?’

Max en zijn moeder keken allebei met een blik van wat-krijgen-we-nou? Ze wisten dat papa dol was op kunst en hij kwam wel vaker met een schilderijtje thuis. Maar dit exemplaar was het meest bizarre wat hij ooit had meegebracht.

‘Verschrikkelijk!’ zei mama ten slotte. ‘Hoe kun je zo iets kopen!’

Het schilderij stelde een vreemd tafereel voor. Een hoge houten galg stond op een kale akker. Daarboven vlogen een paar zwarte vogels door een grijze lucht. Aan de galg bengelde een

man met uitpuilende ogen. Hij zag eruit als een woesteling. Zijn hele gezicht leek begroeid met haar. Vlak bij de galg stond een blonde jongen, die een beetje spottend naar de gehangene opkeek.

‘Verschrikkelijk!’ zei mama nog eens. ‘Dit ding wil ik niet in de kamer hebben. Een mens zou er nachtmerries van krijgen.’

‘Maar liefje, dit is kunst!’ zei papa. ‘Moet je eens zien hoe knap het geschilderd is. Bovendien zit er een historisch verhaal aan vast. De man die je daar ziet hangen, was een moordenaar, die leefde een paar eeuwen geleden. Het was een kerel die ’s nachts veranderde in een bloeddorstig monster, omdat hij zijn ziel aan de duivel verkocht had. De jongen die je daar links op het schilderij ziet, was zijn eigen zoon, die hem uiteindelijk aan de politie verraden heeft. Daardoor kwam die moordenaar aan de galg terecht.’

Papa wreef met zijn vingers wat stof uit de hoeken van het schilderij. ‘Het is echt heel knap geschilderd. Als je goed kijkt, zie je dat die jongen een beetje op Max lijkt. Dat vond ik er zo leuk aan.’

‘Wat je maar leuk noemt!’ zei mama. ‘Hij lijkt helemaal niet op Max. Soms heb jij rare ideeën, Simon.’

Maar Max moest zijn vader gelijk geven. De jongen op het schilderij leek wel een beetje op hem. Hetzelfde blonde haar, en zelfs sproeten rond de neus, net als hij.

‘Nou ja, hoe dan ook,’ zei papa een beetje geërgerd, ‘dit schilderij was zo spotgoedkoop, dat ik het niet kon laten staan. Ik heb het gekocht in die zaak met tweedehandsspulletjes op de markt. Het leek wel of de eigenaar het per se kwijt wilde, want ik heb maar één derde van de prijs hoeven betalen.’

‘Vreemd,’ zei mama. ‘Waarom doet die man het zo goedkoop weg, als het zo’n geweldig kunstwerk is?’

Papa haalde zijn schouders op. ‘Hij beweerde dat er een vloek

op het schilderij rust. Bijgelovige onzin. Je weet hoe die verkopers zijn. Ze verzinnen gewoon een verhaal. Misschien is het schilderij wel gestolen van een of andere rijke stinkerd en wilde hij er daarom snel vanaf.

Max staarde naar het schilderij. Het had een vreemd effect op hem. Hij moest ernaar blijven kijken. Het was net of de uitpuilende ogen van de gehangene hem aanstaarden, zijn blik vasthielden met woeste ogen vol moordlust. Max kreeg het gevoel dat alles om hem heen vervaagde en er alleen nog die starende ogen waren. Hij voelde opeens een windvlaag en het leek of hij het schelle gekras van kraaien hoorde.

‘Alles goed en wel,’ zei mama’s stem, ergens op de achtergrond, ‘maar dat ding komt niet in de kamer. Wat moeten onze vrienden en kennissen van ons denken, als je zoiets boven de bank hangt. Hang het maar ergens op een donker plekje op de overloop, zodat het niet opvalt. En ik hoop voor jou dat het niet gestolen is, want dan kan er op een dag wel eens politie voor de deur staan.’

Papa mopperde wat binnensmonds maar hij pakte het schilderij onder zijn arm en nam het mee de trap op. Het vreemde gevoel van Max verdween en hij zag de kamer weer helder voor zich.

Ik moet iets eten, dacht hij. Waarschijnlijk voelde ik me een beetje slap omdat ik vandaag nog niks op heb. Hij liep naar de keuken en smeerde een dikke boterham met pindakaas.

Het schilderij hing nu al een paar dagen in een donker hoekje op de overloop, waar het nauwelijks opviel. Max merkte dat hij er haast niet naar durfde te kijken.

Als hij bovenkwam, liep hij zo snel mogelijk naar zijn kamer, met zijn hoofd van het schilderij afgewend. Hij was een beetje bang voor de uitpuilende ogen van de gehangene.

‘Flauwekul!’ zei hij tegen zichzelf. ‘Waarom zou ik bang zijn voor een schilderij?’

Maar toch kreeg hij telkens een angstig gevoel, als hij de overloop op kwam. En ’s nachts kreeg hij vaak vreemde dromen, waarin grote zwarte vogels krassend door zijn kamer vlogen.

Op een dag zei Max: ‘Papa, ik vind dat schilderij eigenlijk heel naar. Ik droom er zelfs van. Heel eng!’

Zijn vader keek hem boos aan. ‘Begin jij nu ook al? Wat is er toch aan de hand met jullie? Mag ik tegenwoordig in mijn eigen huis niet eens meer een leuk schilderijtje ophangen? Het blijft waar het is. Basta! Ik wil er niks meer over horen.’

Max schrok van de heftige reactie van zijn vader. Normaal deed zijn vader nooit zo lelijk tegen hem. Het leek wel of hij veranderd was, sinds hij dat schilderij gekocht had. Bovendien had hij sinds een paar dagen blijkbaar besloten een baard te laten staan, want hij had zich al twee dagen niet geschoren. Zijn wangen en kin zaten vol stoppels.

Die nacht droomde Max weer over zwarte vogels. Hij hoorde hun gekras zo luid, dat het leek of ze echt in zijn kamer rondvlogen. Hij schrok wakker en schoot met een ruk overeind.

Het was doodstil in de kamer, maar even dacht hij dat hij ver weg een schor gekras hoorde, als een echo uit zijn dromen. Hij veegde het zweet van zijn voorhoofd en merkte dat hij nodig moest plassen.

Met ogen halfdicht van de slaap strompelde Max zijn kamer uit, de overloop over naar de badkamer. Hij plaste kletterend in de wc-pot, drukte op de knop en ging weer terug. Halverwege de overloop bleef hij staan.

Het was donker maar ergens kwam een vreemde gloed vandaan. Moeizaam opende Max zijn ogen helemaal en keek waar de gloed vandaan kwam.

Hij moest zich inhouden om niet te schreeuwen. De gloed

kwam van het schilderij, van het gezicht van de man aan de galg. Zijn ogen waren twee gloeiende punten in het duister, die Max vol haat aanstaarden.

Max stoof zijn kamer in, smeede de deur dicht en dook onder de dekens. Zo lag hij met ingehouden adem en luid bonzend hart doodstil te luisteren.

Na wat een eeuwigheid leek, kwam hij eindelijk tot rust. Wat hij gezien had, of meende gezien te hebben, leek zo onwerkelijk, dat hij dacht dat hij alles gedroomd had. Met een hoofd vol verwarde gedachten viel hij ten slotte in slaap.

De volgende morgen, op weg naar de badkamer, keek hij een beetje angstig naar het schilderij. Het zag er net zo uit als anders. Natuurlijk gloeiden de ogen van de moordenaar niet.

Dat is allemaal verbeelding geweest, dacht Max. Waarschijnlijk had hij zelfs gedroomd dat hij naar de wc ging en was hij zijn bed niet uit geweest.

Hij ging snel naar beneden om te ontbijten.

‘Sst! Niet zo hard!’ zei zijn moeder toen hij de deur van de keukenkast dichtsmeet.

‘Wat is er?’ vroeg Max verbaasd.

‘Papa slaapt nog,’ zei mama. ‘Hij is ziek en heeft koorts. Hij gloeit helemaal!’

‘Papa ziet er slecht uit de laatste dagen,’ zei Max. Hij nam een hap uit een boterham met hagelslag en vervolgde met volle mond: ‘Volgens mij komt het door dat schilderij. Hij maakt er zich zo druk om dat wij het niet mooi vinden, dat hij nergens anders meer aan denkt. Hij scheert zich zelfs niet meer.’

‘Ach, onzin,’ zei mama. ‘Hij heeft gewoon een griepje. En ik vind het wel leuk dat hij zijn baard laat staan. Dat is weer eens wat anders.’

‘Nou, ik vind het maar raar. Hij ziet eruit als een woesteling